

Daniels bok – nummer syttitre

Avsløring av de historiske parallellene: Jeroboams bedrag og adventbevegelsens trosprøve

Jeff Pippenger
2024-02-06

Det nordlige og det sørlige riket ble spredt under Guds harme i to tusen fem hundre og tjue år, til oppfyllelse av den brutte pakten i 3. Mosebok tjuefem og tjueseks. De førtiseks årene mellom avslutningen av den første og den siste harme representerte samlingen av disse to rikene til ett rike av åndelig, moderne Israel i 1844. Samlingen av disse to nasjonene ble fremstilt ved de to stavene som Esekiel føyde sammen, og de to vedstykkene enken i Sarepta samlet i fortellingen om Elia. Den 22. oktober 1844 ble den profetiske historien til det nordlige og det sørlige riket avsluttet, og ved å gjøre det gjentok den historien om begynnelsen på disse to rikene.

Jeroboam innførte et forfalsket tilbedelsessystem i det nordlige riket for å hindre sine undersåtter i å reise til Juda og tilbe Gud i helligdommen i Jerusalem.

Og Jeroboam sa i sitt hjerte: Nå vil kongedømmet vende tilbake til Davids hus. Dersom dette folket drar opp for å ofre i Herrens hus i Jerusalem, da vil dette folks hjerte vende tilbake til deres herre, til Rehabeam, Judas konge, og de skal drepe meg og vende tilbake til Rehabeam, Judas konge. Da rådførte kongen seg og laget to gullkalver og sa til dem: Det er for meget for dere å dra opp til Jerusalem; se, her er dine guder, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt. Og den ene stilte han opp i Betel, og den andre satte han i Dan. Og dette ble til synd; for folket gikk for å tilbe foran den ene, helt til Dan. Og han gjorde et hus med offerhauger og innsatte prester av de ringeste blant folket, slike som ikke var av Levis sønner. Og Jeroboam innstiftet en høytid i den åttende måned, på den femtende dag i måneden, lik den høytid som var i Juda, og han ofret på alteret. Slik gjorde han i Betel, idet han ofret til kalvene som han hadde laget; og i Betel innsatte han prestene ved offerhaugene som han hadde gjort. Så ofret han på alteret som han hadde laget i Betel på den femtende dag i den åttende måned, i den måned som han hadde uttenkt i sitt eget hjerte; og han innstiftet en høytid for Israels barn og ofret på alteret og tente røkelse. 1 Kong 12:26–33.

Hans gudskyndelsessystem var et forbilde på katolisismen (hedenskapet), for slik det var med Arons opprør, opprettet det et bilde for og av dyret. De to kalvebildene var laget av gull, som symboliserer Babylon. Bildene ble viet til Egypts guder, som ble identifisert slik Aron også hadde identifisert dem: som «de guder som hadde ført dem opp fra landet Egypt». Han bygde to altere i to byer, som når de betraktes sammen, representerer sammenslutningen av kirke (Betel) og stat (Dan). Alterene var forfalskninger av det sanne alter, som er Kristus, slik katolisismen hevder å være Kristi jordiske representant. Han oppreiste et fordervet presteskap, slik katolisismens prester er. Han utvalgte en dag for sin gudstjeneste som med hensikt var forskjellig fra dagene for noen av Guds sanne høytider, og representerte dermed striden om den sanne og den falske tilbedelsesdag.

Ved innvielsen av sitt falske gudsdyrkelsessystem sendte Gud en profet fra Juda for å refse hans forfalskede system for gudsdyrkelse.

Og se, en Guds mann kom fra Juda til Betel ved Herrens ord; og Jeroboam stod ved alteret for å tenne røkelse. Og han ropte mot alteret ved Herrens ord og sa: Alter, alter, så sier Herren: Se, et barn skal bli født Davids hus, Josjia ved navn; og på deg skal han ofre haugprestenes prester, de som tenner røkelse på deg, og menneskebein skal bli brent på deg. Og han ga et tegn samme dag og sa: Dette er tegnet som Herren har talt: Se, alteret skal revne, og asken som er på det, skal bli øst ut. 1 Kong 13:1–3.

Profeten fra Juda forkynte en trefoldig profeti som identifiserte den framtidige fødselen av kong Josjia. Han forutsa at Josjia skulle drepe de ugudelige prestene som gjorde tjeneste ved det forfalskede alteret, og at Josjia også skulle brenne menneskebein på nettopp dette alteret. Han ga også Jeroboam et tegn, idet han kunngjorde at Jeroboams alter skulle revne og asken strømme ut. Alt dette ble oppfylt i samsvar med Herrens ord, men da Jeroboam hørte profetens kunngjøring, ble han vred og søkte å gjøre opp med profeten, men Gud hadde kontroll.

Og det skjedde da kong Jeroboam hørte det ord som gudsmannen hadde ropt ut mot alteret i Betel, at han rakte hånden ut fra alteret og sa: Grip ham! Og hånden som han rakte ut mot ham, visnet, så han ikke kunne trekke den til seg igjen. Også alteret revnet, og asken ble spredt fra alteret, etter det tegn som gudsmannen hadde gitt ved Herrens ord. 1 Kong 13:4, 5.

Tegnet ble straks oppfylt, og Jeroboams hånd ble lammet.

Da svarte kongen og sa til Guds mann: Bønnfall nå Herren din Guds åsyn, og be for meg, at min hånd må bli gitt meg tilbake igjen. Og Guds mann bønnfalt Herren, og kongens hånd ble gitt ham tilbake igjen og ble som den hadde vært før. Og kongen sa til Guds mann: Kom hjem med meg og styrk deg, så vil jeg gi deg en gave. Men Guds mann sa til kongen: Om du ville gi meg halve ditt hus, ville jeg ikke gå inn med deg; heller ikke vil jeg ete brød eller drikke vann på dette sted. For således ble det befalt meg ved Herrens ord, idet det ble sagt: Du skal ikke ete brød og ikke drikke vann og ikke vende tilbake den samme vei som du kom. Så gikk han en annen vei og vendte ikke tilbake den vei han var kommet til Betel. 1 Kong 13:6–10.

Jesus fremstiller alltid avslutningen på en ting ved hjelp av begynnelsen på en ting, og begynnelsen på de nordlige og sørlige rikene i det bokstavelige gamle Israel ender i den historien hvor de to staver blir føyd sammen til én stav, som representerer nasjonen det åndelige, moderne Israel.

I den historien hvor de to stengene ble forenet, ble en tredelt prøvingsprosess innledet ved endetiden i 1798. Begge stengene (rikene) ble samlet som forberedelse til Den Hellige Ånds utgytelse i midnattsropet. Ved den første skuffelsen våren 1844 bestod protestantene ikke prøvingsprosessen og ble katolisismens døtre, og gjentok således innvielsen av et forfalsket tilbedelsessystem, slik det var blitt fremstilt i forbilde ved Jeroboam.

Den protestantiske reformasjonen var et verk som Gud fullførte for å føre menigheten i ørkenen ut av den romerske kirkes overtro, tradisjoner og skikker. Fra Martin Luthers tid ble stadig flere sannheter åpenbart, som identifiserte Tyrus' skjøge som intet annet enn et hedensk

tilbedelsessystem dekket av en falsk bekjennelse til kristendommen. Det var Herrens hensikt å føre sitt fangne folk ut av mørket, slik Han hadde gjort da Hans folk var slaver i Egypt. Han fridde dem ut fra Egypts treldom for å gi dem sin lov. Protestantens nektelse av å følge det tiltagende lys fra den kunnskap som ble avforseglet i 1798, hindret dem i å erkjenne loven og Kristi sanne helligdomstjeneste i 1844.

Deres forkastelse av budskapet om dommens time innebar at de ble døtre av den romerske kirke, og de oppreiste deretter et falskt tilbedelsessystem som i Skriftene identifiseres som den falske profet (frafallen protestantisme). De trofaste millerittene som ved tro gikk inn i helligdommen den 22. oktober 1844, mottok lyset fra den tredje engel og frembar en irettesettelse mot det falske tilbedelsessystemet som gir seg ut for å være protestantisk, samtidig som det holder fast ved hedenskapets grunnleggende tradisjon, nemlig soldyrkelsen. Profeten fra Juda var et forbilde på millerittisk adventisme som erkjente og forkynte den tredje engels budskap, som kom den 22. oktober 1844.

Da Jeroboams anmodning om at profeten skulle komme hjem til ham og styrke seg, ble fremsatt, uttrykte profeten de konkrete påbud som Herren hadde gitt ham. Denne befalingen ble også gitt til millerittisk adventisme. Befalingen var at de ikke skulle vende tilbake den veien de var kommet, og millerittisk adventisme var kommet ut fra de protestantiske kirkesamfunn. De var blitt skilt fra protestantene ved den første skuffelsen våren 1844, og Jeremia gir et eksempel på de samme påbud som var blitt gitt den judeiske profeten.

Dine ord ble funnet, og jeg åt dem; og ditt ord ble for meg mitt hjertes fryd og glede; for jeg er kalt ved ditt navn, Herre, herskarenes Gud. Jeg satt ikke i spotternes forsamling og frydet meg ikke; jeg satt alene på grunn av din hånd, for du har fylt meg med harme. Hvorfor er min smerte evig, og mitt sår ulegelig, så det ikke vil heles? Vil du virkelig være for meg som en svikefull bekk, som vann som svikter? Derfor sier Herren så: Dersom du vender om, da vil jeg føre deg tilbake, og du skal stå for mitt åsyn; og dersom du skiller ut det dyrebare fra det usle, da skal du være som min munn; de skal vende om til deg, men du skal ikke vende om til dem. Og jeg vil gjøre deg til en fast kobbermur for dette folk; og de skal stride mot deg, men de skal ikke få overhånd over deg; for jeg er med deg for å frelse deg og utfri deg, sier Herren. Og jeg vil utfri deg av de ugudeliges hånd, og jeg vil løse deg ut av voldsmennenes hånd. Jeremia 15:16–21.

Ved oppfyllelsen av tidsprofetien om det andre ve, den 11. august 1840, steg den mektige engelen i Åpenbaringen 10 ned med en liten bok åpen i sin hånd, og Johannes fikk befaling om å gå og ta boken og ete den. Jeremia fremstiller dem som å den lille boken på dette tidspunkt i historien, og ordene var søte som honning, for de var «mitt hjertes fryd og glede». Men på grunn av Guds «hånd» ble Jeremia «fylt» «med harme», han ble «såret» og var i «stadig smerte». På grunn av Guds «hånd» antydte Jeremia at Gud hadde vært «for» Jeremia «som en løgner» og som «sviktende vann». Herren hadde holdt sin «hånd» over en feil i noen av figurene på 1843-kartet.

Jeremia representerer Millerittenes første skuffelse, da Habakkuks syn drøyde. For dem som var representert ved Jeremia, syntes det som om budskapet, som fremstilles som «regn», hadde sviktet. Men Habakkuk hadde sagt: «For synet gjelder ennå den fastsatte tid, men ved enden skal det tale

og ikke lyve; om det drøyer, så vent på det; for det skal sannelig komme, det skal ikke utebli.» Jeremia hadde tenkt at Gud løy, og at budskapet (regnet) hadde sviktet, men det hadde bare drøyd.

Så sa Gud til Jeremia at «dersom du vender om, vil jeg føre deg tilbake, og du skal stå framfor mitt åsyn; og dersom du skiller det dyrebare fra det usle, skal du være som min munn. La dem vende tilbake til deg, men du skal ikke vende tilbake til dem.» Etter skuffelsen representerte Jeremia Guds folk, som må vende tilbake til tjenesten for Herren og riste av seg den motløsheten som var blitt frembrakt da det så ut som om budskapet hadde slått feil. Dersom Jeremia ville oppfylle de angitte krav, ville Gud tillate ham å være Hans talsmann.

Viktigere for vår studie på dette tidspunkt er det Gud sa til Jeremia angående «spotternes forsamling», som «frydde seg» over hans skuffelse. Han sa til Jeremia at spotterne kunne vende tilbake til Jeremia, men han skulle aldri vende tilbake til dem. Jeremia representerte dem som sto imot protestantene, som nettopp hadde valgt å vende tilbake til katolisismens fold og ble Babylons døtre, Ba'al og Astartes falske profeter. Jeremia representerte den jødiske profeten som på det samme punktet i den profetiske linjen hadde irttesatt Jeroboams falske tilbedelsessystem ved begynnelsen av det nordlige kongeriket, og slik foregrep innføringen av et falskt tilbedelsessystem som var et bilde på katolisismen ved slutten av det nordlige kongerikets historie. Profeten sa til Jeroboam, da Jeroboam tilbød å inngå en allianse, at han ikke skulle ete, drikke eller vende tilbake den veien han kom.

Og kongen sa til gudsmannen: Kom hjem med meg og styrk deg, så vil jeg gi deg en gave. Men gudsmannen sa til kongen: Om du ga meg halvdelen av ditt hus, ville jeg ikke gå inn med deg; jeg ville heller ikke ete brød eller drikke vann på dette sted. For således ble det befalt meg ved Herrens ord: Du skal ikke ete brød og ikke drikke vann, og du skal ikke vende tilbake samme vei som du kom. 1 Kong 13:7–9.

Den jødiske profetens uttrykk samsvarer med de falske profetene for Ba'al og Asjtarots virksomhet i fortellingen om Elia. Historien om millerittene er selvsagt også Elias historie, for Miller var Elia. I fortellingen om Elia utførte profetene for Ba'al og Asjtarot en bedragsdans, som ble avslørt som dårskap da ild kom ned fra Gud og fortærte Elias offer; dette var således et forbilde på Den Hellige Ånds utgytelse i midnattsropet i millerittenes historie. Konfrontasjonen i denne historien representerte den andre Elias' konfrontasjon, nemlig Johannes Døperens, under bedragsdans utført av Herodias' datter (Salome). Herodias var et forbilde på Jesabel, og Jesabel er et symbol på den katolske kirke.

I 1844 ble de protestantiske kirkene Salome, datter av Herodias (Jesabel). I bedragsdans hadde Herodes lovet halvparten av sitt rike, og dette gjorde han på sin fødselsdag, og slik er han et forbilde på de siste dager, når de ti kongene, som er forbilledliggjort ved Akab (kongen over de ti nordlige rikene), samtykker i å gi sitt rike til pavedømmet (Jesabel). Å gi «halvparten av ditt rike» er et symbol på en konføderasjon, og profeten fra Judea gjorde det tydelig klart for Jeroboam at han aldri ville inngå en allianse med den frafalne kongen eller støtte hans forfalskede tilbedelsessystem.

Det var også det Herren sa til Jeremia, da Han sa at «spotternes forsamling» (det frafalne protestantiske kristenheten) kan vende tilbake til Jeremia, men Jeremia må aldri vende tilbake til dem, eller vende tilbake den vei han kom. Men den judeiske profeten gjorde nettopp dette, for han ble bedratt av en falsk og løgnaktig profet før han vendte tilbake til Judea—før han hadde fullført det verk han var blitt gitt.

Det bodde en gammel profet i Betel; og hans sønner kom og fortalte ham om alle de gjerninger som gudsmannen hadde gjort den dagen i Betel; også de ord han hadde talt til kongen, fortalte de sin far. Og deres far sa til dem: Hvilken vei gikk han? For hans sønner hadde sett hvilken vei gudsmannen gikk, han som var kommet fra Juda. Og han sa til sine sønner: Sadel eselet for meg. Så sadlet de eselet for ham, og han steg opp på det og red av sted. Og han drog etter gudsmannen og fant ham sittende under en eik; og han sa til ham: Er du den gudsmannen som kom fra Juda? Og han sa: Det er jeg. Da sa han til ham: Kom hjem med meg og et brød. Men han sa: Jeg kan ikke vende tilbake med deg eller gå inn med deg; jeg vil heller ikke ete brød eller drikke vann med deg på dette sted. For det ble sagt til meg ved Herrens ord: Du skal ikke ete brød eller drikke vann der, og du skal ikke vende tilbake for å gå den vei du kom. Da sa han til ham: Også jeg er en profet, slik som du; og en engel talte til meg ved Herrens ord og sa: Før ham tilbake med deg til ditt hus, så han kan ete brød og drikke vann. Men han løy for ham. Så vendte han tilbake med ham og åt brød i hans hus og drakk vann. Og det skjedde mens de satt til bords, at Herrens ord kom til profeten som hadde ført ham tilbake. Og han ropte til gudsmannen som var kommet fra Juda og sa: Så sier Herren: Fordi du var gjenstridig mot Herrens munn og ikke holdt det bud som Herren din Gud hadde gitt deg, men vendte tilbake og åt brød og drakk vann på det sted som Herren hadde sagt til deg om: Et ikke brød og drikk ikke vann, derfor skal ditt lik ikke komme i dine fedres grav.

Og det skjedde, etter at han hadde ett brød og drukket, at han salet eselet for ham, det vil si for profeten som han hadde ført tilbake. Og da han hadde dratt bort, møtte en løve ham på veien og drepte ham; og liket hans ble liggende kastet på veien, og eselet stod ved siden av det, og løven stod også ved liket. Og se, menn kom forbi og så liket ligge kastet på veien og løven stå ved liket; og de kom og fortalte det i byen hvor den gamle profeten bodde. Da profeten som hadde ført ham tilbake fra veien, hørte dette, sa han: Det er den Guds mann som var ulydig mot Herrens ord; derfor har Herren overgitt ham til løven, som har revet ham i stykker og drept ham, etter Herrens ord som han talte til ham. Og han talte til sine sønner og sa: Sal eselet for meg. Og de salet det. Og han gikk av sted og fant liket hans liggende kastet på veien, og eselet og løven stående ved liket; løven hadde ikke ett av liket og heller ikke revet eselet i stykker. Og profeten tok opp liket av Guds mann og la det på eselet og førte det tilbake; og den gamle profeten kom til byen for å sørge over ham og begrave ham. Og han la liket hans i sin egen grav; og de sørget over ham og sa: Akk, min bror! Og det skjedde, etter at han hadde begravet ham, at han talte til sine sønner og sa: Når jeg er død, så begrav meg i den grav hvor Guds mann er begravet; legg mine ben ved siden av hans ben. For det ord som han ropte ut ved Herrens ord mot alteret i Betel og mot alle husene på haugstedene som er i Samarias byer, skal sannelig gå i oppfyllelse. 1 Kongebok 13:11–32.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Når Guds kraft vitner om hva som er sannhet, skal den sannhet stå fast for evig som sannheten. Ingen senere antakelser som strider mot det lys Gud har gitt, må gis rom. Det vil stå frem mennesker med bibelfortolkninger som for dem er sannhet, men som ikke er sannhet. Sannheten for denne tid har Gud gitt oss som en grunnvoll for vår tro. Han selv har lært oss hva som er sannhet. Én vil stå frem, og deretter en annen, med nytt lys, som motsier det lys Gud har gitt under sin Hellige Ånds stadfestelse. Noen få lever ennå som gikk gjennom den erfaring som ble vunnet ved grunnleggelsen av denne sannhet. Gud har i sin nåde spart deres liv, så de kan gjenta, og gjenta inntil livets slutt, den erfaring de gikk gjennom, slik apostelen Johannes gjorde helt til det aller siste av sitt liv. Og fanebærerne som er falt i døden, skal tale gjennom nytugivelsen av sine skrifter. Jeg er blitt undervist om at slik skal deres stemmer bli hørt. De skal bære sitt vitnesbyrd om hva som utgjør sannheten for denne tid.»

«Vi skal ikke ta imot ordene fra dem som kommer med et budskap som motsier de særlige punktene i vår tro. De samler sammen en mengde skriftsteder og stabler dem opp som bevis omkring sine påståtte teorier. Slik er det blitt gjort gang på gang i løpet av de siste femti år. Og selv om Skriftene er Guds ord og skal respekteres, er anvendelsen av dem, dersom en slik anvendelse flytter en eneste søyle fra den grunnvoll som Gud har opprettholdt disse femti år, en stor villfarelse. Den som foretar en slik anvendelse, kjenner ikke den underfulle Ånds demonstrasjon som ga kraft og tyngde til de tidligere budskapene som er kommet til Guds folk.»

«Eldste Gs beviser er ikke pålitelige. Dersom de ble mottatt, ville de ødelegge Guds folks tro på den sannheten som har gjort oss til det vi er. »

«Vi må være faste i denne saken; for de punktene han forsøker å bevise ved Skriften, er ikke holdbare. De beviser ikke at Guds folks tidligere erfaring var en villfarelse. Vi hadde sannheten; vi ble ledet av Guds engler. Det var under Den Hellige Ånds ledelse at fremstillingen av helligdomsspørsmålet ble gitt. Det er veltalende for enhver å tie når det gjelder de trekk ved vår tro som de ikke hadde noen del i. Gud motsier aldri seg selv. Skriftbevis blir feilaktig anvendt når de tvinges til å vitne om det som ikke er sant. Den ene etter den andre vil stå frem og føre inn angivelig stort lys og komme med sine påstander. Men vi holder fast ved de gamle landemerker. [1 Johannes 1:1–10 sitert.]

«Jeg er blitt pålagt å si at disse ordene kan vi bruke slik det er passende for denne tid, for tiden er kommet da synd må kalles ved sitt rette navn. Vi blir hindret i vårt arbeid av menn som ikke er omvendt, og som søker sin egen ære. De ønsker å bli ansett som opphavsmenn til nye teorier, som de fremsetter med påstand om at de er sannhet. Men dersom disse teoriene blir mottatt, vil de føre til en fornektelse av den sannhet som Gud gjennom de siste femti år har gitt sitt folk, og stadfestet den ved Den Hellige Ånds demonstrasjon.» Selected Messages, bok 1, 161.